

EX ARISTOTELIS LIBRO DE
NOBILITATE.

Ολας δὲ καὶ ἀληθείας ἐξ ἄδοξα, πῆ-
νας γὰρ καλεῖν τοὺς ἀληθεῖς. εἰκότως
γὰρ ἐφ' ὧν τὸ οὐ διαπορῶν. καὶ γὰρ παρὰ τῶν
πολλῶν καὶ παρὰ τῶν σοφῶν, τὰ μὲν ἀμει-
οβητικῶν. τὰ δὲ ἢ λέγεται σαφῶς ἀδύνα-
τὰ καὶ τὰ δὲ ἀμείωτος λίγος δὲ τὸ πότερον
τῶν πικρῶν ἐστὶ καὶ σαφῶς ἀμείων ἢ καὶ ἀπὸ περ Λυ-
κόφρων ὁ σοφιστὴς ἐγραφε κανόν τι πάμπαν.
ἐκείνος γὰρ ἀπὸ παρὰ βλάτων ἐτέρους ἀγα-
δοῦς αὐτῶν, ἀληθείαν μὲν οὐκ ἦς ἀφάνεις τὸ
καίλοσ, ἐπὶ λόγῳ δὲ τὸ σμυγνόν, αἰσθητὸς δὲ
ἐσαν οὐσαν τῶν ἀρεσῶν αὐτῶν. καὶ δὲ ἀλή-
θειαν, ἔθεν διαφύροντας τοὺς ἀληθεῖς τῶν
ἀληθῶν.

Ἀμειοβητικῶν δὲ καὶ ἀπὸ τῶν
πικρῶν ἀγαθῶν ἐστὶ, ἔτω καὶ πῆνας δὲ κα-
λεῖν ἀληθεῖς, οἱ μὲν γὰρ τοὺς ἐξ ἀγαθῶν γο-
νέων, ἀληθεῖς ἐπὶ νομίζουσι, καὶ ἀπὸ περ καὶ
Σακερατίας. διὰ γὰρ τῶν ἀρεσῶν ἀρετῶν,
καὶ τῶν θυγατέρων ἀπὸ γυναικῶν ἐπὶ. Σιμων-
νίδην δὲ φασὶν ἀδοκίματον διερωτῶντα
πῆνας ἀληθεῖς, τοὺς ἐκ πάλαι πλουσίων φά-
σαι καὶ τοὺς καὶ τῶν τὸν λόγον ἐκ ὀρθῶς ἵπ-
τικῶν. Εἰσὶν οὖν οἱ ποιητῆς ὁ ποιήσας,

Ὡς τῶν μὲν ἀληθείαν ἀνέσι βροτοὶ

Μάλλον δὲ κηδεύουσι τοῖσι πλουσίοις
ἢ καὶ διὸς ἐκ ἀρετῶν οἱ πικρῶν αὐ-
τῶν, ἢ ἔο καὶ παπποσ, ἢ τῶν καροῶν πῆ-
πλοσ καὶ, αὐτῶν δὲ πῆνας καὶ γὰρ ἐπὶ εἰ-
πε, καὶ φασὶν αὐ κηδεύουσι τοῖσι πλουσίοις μάλ-
λον, ἢ τοῖσι ἀληθεῖσι; εὐχέσας γὰρ οἱ πα-
λαγοὶ κρείττοισι δὲ οἱ νῦν ἔκοι οὐμοῖως
καὶ πῆνας ἑσπελαμῶν, ἢ τοῖσι εὐχέσας ἐπὶ
τοῖσι ἐκ πάλαι πλουσίων, ἢ ἀλλὰ τοῖσι ἐξ ἀ-
γαθῶν πάλαι, κρείττοιν γὰρ αὐ δόξεν ἀρ-
χίας ἀρετῆς, καὶ φασὶν καὶ κατὰ χεῖν μάλ-
λον ἔκαστον πατρός, ἢ καὶ παπποσ ἀρετῶ-
τερον δὲ αὐτῶν ἐπὶ σαφῶς ἀμείων, ἀλλ' ἔτι καὶ τὸν κα-
παππον, ἢ τῶν τῶν ἄλλων καροῶν.
ὀρθῶς ἐφ' ἄρεθιν. ἀρ' οὐκ ἐπὶ ἐπὶ ἐμὴ δα-
τέρῳ τούτων ὀρθῶν τῶν εὐχέσας, σκεπτόν
ἄλλον τρόπον; τίνα τῶν ἐπὶ σκεπτόν
δὲ ἐφ' ὧν τὸ εὐ σημαίνει τι δὴπου τῶν ἐπαμ-
τῶν καὶ σαφῶς ἀμείων. ἐπὶ τὸ εὐ καροῶν, καὶ τὸ
εὐχέσας μόνον ἀγαθῶν γὰρ τι ἢ καὶ ἐπὶ σκεπ-
νει καὶ τούτων τὸν λόγον. πάντων γὰρ εἶπεν.

De nobilitate autem planè dubi-
to, quosnam oporteat appellare
nobiles. Nec immeritò dubitare me
dixi. Nam & apud vulgus & apud sa-
pientes quædam in dubium vocatur,
& quædam non apertè, quam facul-
tatem habeant, declarantur. Videlicet
an preciosa, & studio digna sint: vel,
vt Lycophrò sophista scripsit, aliquid
omnino nouum. Idem vbi cum alius
bonis nobilitatem confert, formam
ipsius obscuram esse dicit: in verbis
autem magnificentiam eius haberi:
tâquâ nobilitatis laus, propter quam
appetit, gloriosa quidè sit, reuera au-
tè ignobiles nihil à nobilibus differat.

Dubitur autè, quæadmodum de i-
psius boni essentia, ita & quosnam o-
porteat appellari nobiles. Aliqui e-
nim nobiles putant esse, qui ex bonis
parentibus nati sint, vt etiâ Socrates.
Nam propter Aristidis virtutè, etiam
filiam eius generosam esse dicunt. Si-
monidem verò interrogatû, nobiles
qui esset, respòdisse aiut, illos qui ma-
ioribus lógo tēpore locupletibus na-
ti fuissent: quod dictû quidam nō rectè
reprehēdūt. Theognis verò dixit, ho-
mines laudare quidè nobilitatē, affi-
nitatē autè potius inire cū ditioribus.
An obsecro nō præstat ille qui diues
ipse fuerit, quàm qui proauit, aut aliû
inter maiores suos diuitè habuerit, at
ipse pauper sit? Sed cur nō dixit, quòd
oportet affines fieri diuitum potius,
quàm nobiliû? Nobiles enim sūt pris-
ci homines, nostri verò tēporis me-
liores. Atqui similitèr ita secū aliquis
reputauerit, nō esse nobiles ex maio-
ribus olim diuitibus natos, sed ex bo-
nis iam lógo tēpore. Virtus enim re-
cens antiquiori melior esse videtur, &
vnūquēque plus à patre suo quàm
auo accepisse, Præstat autè, si quis i-
pse virtutis amator sit, quàm si talem
auit, aut aliû ex maioribus habuerit,